

LIBRIS

We know
books

Adrienne von Speyr

CREAȚIA

Traducerea din limba germană de
Iulia Mîțu

Galaxia Gutenberg
2022

Cuprins

<i>Prefață</i>	7
<i>Creația orientată către Fiu. Și Dumnezeu a spus, și s-a făcut (I, 1-2)</i>	10
Năzuința pământului către cer. Crucea.....	14
Creația îndreptată către om (I-3).....	17
Indiferență și hotărâre	20
Zi și noapte	23
Existența între zi și noapte	26
Separarea apelor de sus de apele de jos (I, 6-8)	29
Separarea dintre mare și uscat (I, 9-10).....	32
Creație și cruce	34
Adam – Hristos	43
Dumnezeu a văzut că era bine	45
Plantele (I, 11-13).....	47
Fecunditate și cruce.....	49
Animalele din aer și apă (I, 20-22)	53
Animalele pământului.....	56
Crearea omului	60
Binecuvântarea.....	70
Rugăciunea trinitară	80
Fecunditate și stăpânire (I, 28b-30)	84
A șaptea zi (I, 31)	91

Adam și Dumnezeu.....	94
Căderea.....	105
Între binecuvântare și păcat	113
Perspectivă.....	120

*Creația orientată către Fiu.
Și Dumnezeu a spus, și s-a făcut
(I, I-2)*

De fiecare dată când Dumnezeu rostește un cuvânt, se întâmplă ceea ce este spus în cuvânt. Cuvântul său este înfăptuitor; în El, cuvântul și fapta sunt o unitate. Cuvântul, pe care Dumnezeu îl rostește pentru a îngădui devenirea Creației, este deja hotărât prin cuvântul pe care El îl rostește dintotdeauna și care dintotdeauna se prezintă înaintea Sa ca Fiul Său. Veșnic rostește Tatăl cuvântul Său, și veșnic este Fiul realitatea acestui cuvânt care apare în fața Sa, este vorba și voința Tatălui transpuse în faptă.

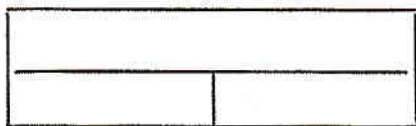
Fără îndoială că lumea nu este Fiul. Dar ea există în mod esențial în Fiu, căci ea este apariția celor rostite în cadrul realității. Dumnezeu zămislește Fiul, nu îl creează; și totuși, atunci când va deveni om, Fiul va poseda și trăsăturile celui creat. Cel Creat nu îi este străin celui Zămislit. Pentru că faptul de a fi zămislit și faptul de a fi creat devin în Fiul încarnat o

unitate, și lumea creată este într-un fel readusă înlăuntru procesului de zămislire. Când Tatăl trimite Fiul în lumea plină de păcate, pentru a o mântui, e ca și cum, de acum înainte, El ar zămisli Fiul nemuritor înlăuntru lumii. Există însă o diferență între crearea unei opere de artă de către un artist și zămislirea unui copil de către tată. La crearea lumii, Fiul zămislit de Tatăl divin este inițial realizat în cadrul lumii precum o operă de artă: cumva Fiul este prezent în lume ca fiind ceva preconizat, ca ultimul gând al lui Dumnezeu, și întreaga lume este orientată către El. Însă deocamdată Fiul nu este zămislit în lume ca fiind viu, și astfel, lumea nu trăiește încă nemijlocit din viața și spiritul Său. Atunci când Fiul va deveni om, cu scopul de a mântui lumea, El va dărui lumii spiritul Său și spiritul Tatălui. Cu alte cuvinte: Tatăl ne va zămisli încă o dată în acest spirit, ca fii ai Săi, și astfel, lumea se va putea întoarce la Tatăl ca lume creată în Duhul Sfânt, luând parte la zămislirea Fiului.

1, 1-2. La început Dumnezeu a creat cerul și pământul. Însă pământul era pustiu și gol. Era întuneric deasupra abisului, și spiritul lui Dumnezeu plutea deasupra apelor.

Creația lumii începe mai întâi cu separarea pe care Dumnezeu o face între cer și pământ, mai târziu între uscat și apă, între pământ și mare. Se va realiza

deci o separare orizontală și una verticală, având ca rezultat o cruce care nu este completă.

Însă, înainte de apariția acestor separări, lumina, ziua, va fi despărțită de întuneric, de noapte: prin aceasta devine actual principiul separării ca atare. Separarea luminii de întuneric este astfel separarea prin excelență.

Haosul care este separat este totul și nimic: este inseparabilitatea oricărui lucru de oricare altul, care de aceea nu există ca el însuși. Nu se poate spune despre haos că a fost creat, așa cum lumea a fost creată. Haosul este acel ceva din care Dumnezeu va crea lumea. Este precum infinitul de posibilități ale lui Dumnezeu, precum un imens teanc dezordonat de „însemnări” pentru o posibilă carte, din care poate încă să ia naștere orice. Apa conține uscatul și viceversa, la fel cum lumina conține întunericul și viceversa. Dumnezeu nu creează lumina, El o separă; Dumnezeu nu creează uscatul, El îl separă. Iar atunci când El concepe cerul, nu îl creează, căci El a fost dintotdeauna în cer, ci îl separă acum de lumea ce trebuie creată. El vrea să creeze o lume bună. El vrea să creeze oameni buni. Astfel că El dăruiește lumii

întregul Său cer, însă prin asta nu mută pur și simplu lumea în cer, ci o separă de acesta în așa fel încât lumea are căi de acces către cer. Pământul va fi acel ceva, care este deschis către cer. El le separă pe cele două în favoarea acestei deschideri și creează simultan relația lor, care este ordine.

A. vede cu claritate această condiție de întrepătrundere a tuturor, și apoi, ca urmare, desprinderea luminii de întuneric. Ca și cum această urmare nu este permisă inițial, și este abia ulterior aprobată. Însă, prin separare, haosul încetează să mai existe. La fel și pentru cer și pământ: prin separare, pământul este desprins din cer, pentru a fi pus în legătură cu el. În cadrul lucrării de separare, cerul trebuie să devină un loc, ceva aflat față în față cu pământul. Se poate spune că cerul este despărțit tocmai *pentru că* pământul este despărțit de cer. *Ceva* din cer aparține acum lumii; însă măreția cerului nu aparține lumii, căci cerul este de la început locul lui Dumnezeu. S-ar putea spune că „poarta cerului” aparține lumii, la fel cum un noviciat despărțit de convent îi aparține totuși acestuia.

Năzuința pământului către cer.

Crucea

Într-una dintre primele viziuni despre Creație, A. vede separările: cerul și pământul, apa și uscatul. Dintr-o dată pământul se curbează cu munți și văi, copaci și tufișuri, răsărind către înalt. Forme și culori își fac apariția simultan. Peste tot este accentuată verticala: în vârfurile munților, în plante. Întregul pământ pare să țintească către cer. De parcă totul ar fi plin de așteptare, teamă și năzuință, de parcă totul ar striga după ceva necunoscut aflat deasupra. Este contrariul pur al panteismului.

Dumnezeu, care știe și prevede totul, simte această năzuință a creației. El cunoaște punctele de legătură pe care le-a creat între pământ și cer. Și pentru o clipă El își plasează Fiul în poziție verticală, la mijlocul dintre cer și pământ, astfel încât ia naștere forma unei cruci. Omul nu este încă prezent. Viziunea are un caracter fugitiv. În năzuința lumii se află un fel de mișcare, apoi urmează brusc o stagnare: Dumnezeu îl plasează ca o încercare pe Fiul Său în

cadrul întregului, eternitatea vieții trinitare devine centrul lumii. Apoi se poate vedea din nou doar lumea în devenire.

A. explică: în acest moment este presimțit tot ceea ce va urma: păcatul, suferința Domnului, mântuirea lumii. Însă, spune ea, bineînțeles că toate acestea sunt cunoscute și din proprie experiență. Este ca și cum cineva ar auzi o orchestră cântând în surdina o operă pe care o cunoaște foarte bine: auzul său completează partea vocală de la sine. Dacă el nu ar cunoaște opera, probabil că în orchestră nu s-ar afla nimic care să indice către voce. Se poate însă, de asemenea, ca vocea să preia în sine ceva inerent orchestrei.

În aceste viziuni despre creație, spune A., nu se poate deosebi în ce măsură acestea sunt completate prin propria experiență și în ce măsură totul este deja dispus în mod obiectiv în creație. Creatorul știe cu exactitate cu ce scop creează totul; iar *noi* recunoaștem întrucâtva intenția Tatălui prin experiența păcatului și a mântuirii.

Cine are astăzi o viziune, nu își pune de obicei întrebarea, în ce măsură o înțelege pe baza dispoziției sale interioare în raport cu ceea ce se arată. Însă, în cazul de față, unde sunt văzute lucruri cu mult înaintea apariției primului om, se ridică această întrebare în mod automat. A vedea ceva, ce a avut loc acum